پرچم

ناشر اندیشه های دموکراتیک خلق افغانستان

شماره چهل و دوم دوشنبه ۱۶ جدی ۱۳۴۷ هـ — ۵ جنوری ۱۹۶۹ ع

ببرک کارمل

پیکار عادلانهٔ ما در راه تأمین

ترقی اجتماعی و رفاه عمومی خلق وطن ما افغانستان

نیروی دموکراتیک خلق افغانستان به پیشگاه خلق در برابر پیکار عادلانه آزادی‌بخش ملی و دموکراتیک در کشور ما هدف‌های صلح، استقلال ملی، دموکراسی، ترقی‌اجتماعی و رفاه عمومی را قرار داده است. در باره صلح، استقلال ملی و دموکراسی قبلاً صحبت‌های فراوان کرده ایم. اکنون هدف‌های دوگانهٔ ترقی اجتماعی و رفاه عمومی خلق کشور را مورد بحث قرار میدهیم و توام با توضیح موجز علمی در باره این دو هدف، از نظام موجود در کشور انتقاد علمی می‌نماییم.

قبل از این که وارد بحث دوگانه فوق شویم باید یک بار دیگر خاطرنشان ساخت که در شرایط کنونی نیل به ترقی اجتماعی و رفاه عمومی در جامعه افغان، بدون تعقیب یک سیاست صلح‌آمیز و استقرار استقلال ملی (سیاسی و اقتصادی) و تعمیم دموکراسی و ایجاد یک حکومت دموکراتیک و ملی از تمام نیروهای ترقی‌خواه و وطن‌پرست در یک جبهه وسیع امکان‌پذیر نیست؛ زیرا که:

۱- صلح برای ما و تمام خلق‌های جهان یک امر حیاتی و یک ضرورت مبرم برای تأمین استقلال ملی و دموکراسی بشمار می‌رود.

۲- استقلال ملی (اعم از سیاسی و اقتصادی) زمینه رشد و تکامل همه‌جانبه و سالم جامعه ملی ما را تأمین می‌نماید. لذا استقلال ملی بدرجه اول تشکیل یک دولت ملی را ایجاب می‌کند.

۳- دموکراسی واقعی که شکلی از حکومت است، مساعدترین شکل برای احیای استعدادهای مردم و جلوگیری از بیروکراتیزم و استبداد می‌باشد.

بنابراین دموکراسی شرط ضروری و اولیه رشد و تکامل و ترقی سالم اجتماعی دوران معاصر محسوب می‌گردد. به همین جهت است که گفته می‌شود: «مبارزه در راه دموکراسی جز لاینفک مبارزه در راه سوسیالیسم است.»

با تذکر فورملبندی شده فوق می‌پردازیم به ارزیابی هدف‌های ترقی اجتماعی و رفاه عمومی خلق افغانستان.

ترقی اجتماعی:

واقعیت انکارناپذیر است که کشور ما در تمام شئون حیاتی اعم از اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و فرهنگی قرن‌ها از کشورهای پیشرفته جهان عقب مانده است.

متأسفانه درین عقب‌ماندگی هم در چنان وضعی قرار داریم که کشورهای مترقی جهان بصورت شگفت‌انگیزی بسرعت ماشین به پیش می‌روند، ولی جامعه ما پا بپای »کاروان شتر « حرکت می‌کند، که طبعاً میان این دو نوع حرکت روز بروز فاصله و شگاف عمیق‌تر و وسیع‌تر می‌گردد. به همین جهت وظیفه فوری و ضروری و حیاتی که در وضع کنونی در مقابل ما قرار دارد عبارتست از ایجاد شرایط مساعد اجتماعی بخاطر تأمین آهنگ سریع و همه‌جانبه رشد و ترقی جامعه افغانی ما، تا بتواند عقب‌ماندگی چندین صد ساله ما را طی مدت کوتاهی جبران کند.

سؤالی مطرح بحث قرار می‌گیرد که ترقی یعنی چه و معیار ترقی کدام است؟ تیوری علمی پاسخ می‌دهد که ترقی »یعنی حرکت سریع و جامع یک جامعه در مسیر رشد در جهت رسیدن به سطح جهانی تکنیک، کلتور و نظام عادلانه اجتماعی « معیار ترقی عبارت است

(ص ۲)

د صیهونیت او امپریالیزم نوی

ماجراجویانه عمل د نړی سوله تهدیدوی

م.ا. خیبر

په ویتنام کی د سولید مینځ ته راتلو هیله لاس ته رسیدلی، د پاریس د سولی کنفرانس د امپریالیزم او دهغه د نماینده سیګونی رژیم در کارشکنی، راز راز پلمو او بی ځایه وخت تیرولو د سیاست که کبله لا شروع شوی نه دی، د امپریالیزم د پخوانیو دسیسو او تیریو که کبله د منځنی ختیځ فضا په تورو لړو هغسی پټه وه چه د اسراییلو یرغلګرو نوی تیری او ماجراجویانه عمل، د بیروت په بین‌المللی هوایی ډګر باندی د مسلح هوایی تیری پیښی د منځنی ختیځ پخوانی کړکیچنه وضعه له پخوانه زیاته خړه پړه کړه او د دغی غمځپلی سیمی د پرابلمونو د سیاسی سولهییز حل د پارهیی ټول هڅی او هیلی ناکامی ته نژدی کړی.

په لبنان کښی د بیروت د بین‌المللی هوایی ډګر باندی د اسراییلی تیری چه (۱۳) تجارتی او مسافرورونکی الوتکی یی له منځه یووړی او دګر ته یی هم زیان ورساوهُ په هیڅ ډول د امریکی له خوا اسراییلو ته د ۵۰ فانتوم ډوله جنګی جټ الوتکو د ورکولو له اعلان سره بی ارتباطه نه دی، د اسراییلو د شل کلن عمر تجربی دا ښئی چه اسراییلی یرغلګرو یواځی هغه وخت د عربی هیوادو په ضد په یرغل لاس پوری کهیی دی چه د امریکی، لویدیځ یا کوم بل امپریالیستی دولت له خوایی د وسلو او نورو نظامی او سیاسی مرستو او ملاتړ ډاډ پیدا کړی دی. د مثال په ډول و لویدیځ آلمان (دی بیله سایتونګ) نومی ورځ پانه په عربی هیوادو باندی د اسراییلو د تیر کال د حملی په باره کښی داسی لیکی:

«هغه وسلی چه په عربی هیوادو باندی یی د اسراییلو نظامی بری آسان کړ د لویدیځ آلمان له خوا ورکړ شوی وی.»

سره له دی چه د ملګرو ملتو د امنیت د شورا په ورستی اضطراری غونډه کښی امریکی او د اسراییلی صیهونیانو نورو حامیانو ونشوای کولای چه د خپلی محبوبی په وروستی ځرګند او رسوا تجاوز باندی سترګی پټی کړی او هغه ونه غندی، خو له بلی خوا د امریکا حکومت د ناوړو پیښو د مخ نیوی په پلمه او په حقیقت کښی د اسراییلو د ساتنی او اطمینان په خاطر خپل شپږم نمبر بحری اردو ته د تیارسی امر ورکوی پداسی حال کښی چه په عربی هیوادو باندی د اسراییلو د تیر کال په تیری کښی ځرګند لمسوونکی او تشویقوونکی رول درلود او په شپږم نمبر بحریی پوری مربوطی «لبرنی »نومی استخباراتی بیړی د اسراییلو د تیری په لارښونه او د عربی هیوادو د عسکری مخابراتی سیستم په شنډولو کښی ځرګنده برخه لرلهړ پ دی اساس ویل کیدای نشی چه د امریکی له خوا اسراییلو ته د نویو نظامی مرستو ورکول او د شپږم نمبر اردو تیارسی کیدل، په هیڅ ډول د تازه ناوړو پیښو د مخ نیوی له مسالی سره ارتباط نلری. بلکه ددی په عکس دغه عمل اسراییل لا زیاتو تیریو او فجو ته لمسوی اولری نه ده چه د یو بل دغه شان ماجراجویانه عمل له لاری د منځنی ختیځ او ټولی نړۍ سوله په خطر کښی واچوی.

سره له دی چه د ملګرو ملتو د امنیت د شورا له خوا د رایو په اتفاق په لبنان کښی د بیروت په هوایی ډګر باندی د اسراییلو ناروا یرغل وغندل شو او لبنان یی د رسیدلی تاوان مستحق وګانه، خو باور لرو چه اسراییل به د پخوا په شان د امنیت د شورا دغی فیصلی ته هیڅ اهمیت ورنکړی او نه به لبنان ته د رسیدلی زیان تاوان ورکړیږ تر څو چه اسراییل د امریکی، لویدیځ آلمان او نورو امپریالیستی هیوادو له مادی او معنوی مرستو او ملاتړ څخه ډاډ ولری او شپږم نمبر اردو یی هم د تیارسی په حال کښی هر ډول خدمت (!) ته جمتو وی، هیڅکله په دغه شان فیصلو او غندلو ته اهمیت ور نکړی، که څه هم ډیری سختی وی.

مور پداسی حال کښی چه د اسراییلو دغه کرکیجن عمل ته په ډیره کرکه سره ګورو او خپل عمیق تشویش څرګندوو، د نړۍ له ټولو سوله غوښتونکو قواو نه غوښتنه کوو چه امپریالیزم او صیهونیت د تیریو په مقابل له عربی هیوادو سره لازمه او ضروری مادی او معنوی مرستی وکړی او له دغی لاری پری نړدی چه د نړۍ سوله د هغو د توسعه غوښتنی او امپریالیستی خواهشاتو قربانی شی.

-۲-

در باره اعلامیه حقوق بشر

و کیفیت اجرای آن در کشور ما

- «ماده بیست و یکم – (۱) هر کس حق دارد آزادانه مجامع و جمعیت‌های مسالمت‌آمیز تشکیل دهد.

(۲) هیچکس را نمی‌توان مجبور بشرکت در اجتماعی کرد.»

آیا واقعاً در افغانستان هر کس حق دارد که به صورت آزادانه مجامع و جمعیت‌های سیاسی، اجتماعی و فرهنگی مسالمت‌آمیز را تشکیل دهد؟

محتوی ماده فوق تماماً در قانون اساسی افغانستان وجود دارد، ولی نه قانون اساسی و نه اعلامیه حقوق بشر، مورد تطبیق قرار می‌گیرد. سؤال می‌شود چرا؟ چرا هیأت حاکمه، قوای سه‌گانه دولت و اداره نمی‌گذارد اتحادیه‌های کارگران، محصلان، جوانان، نویسندگان و دیگر اتحادیه‌ها و انجمن‌های اجتماعی و فرهنگی در کشور تأسیس گردد؟ چرا دولت در تشکیل آزاد احزاب سیاسی ممانعت و تعلل بخرچ می‌دهد؟ چرا هر روز قوای ثلاثه دولت و قدرت حاکمه افغانستان در برابر تشکیل احزاب سیاسی مترقی و ملی و دموکراتیک و وطن‌پرست توطیه، دسیسه و تحریکات ارتجاعی و حتی ترور و اختناق را مطمع نظر و عمل قرار می‌دهد؟

- «ماده بیست و یکم – (۱) هر کس حق دارد که در اداره امور عمومی کشور خود، خواه مستقیماً و خواه با وساطت نماینده‌گانی که آزادانه انتخاب شده باشد شرکت جوید.

(۲) هر کس حق دارد با تساوی شرایط، بمشاغل عمومی کشور خود نایل آید.

(۳) اساس و منشأ قدرت حکومت، اراده مردم است، این اراده باید بوسیله انتخاباتی ابراز گردد که از روی صداقت و بطور ادواری صورت پذیرد. انتخابات باید عمومی و با رعایت مساوات باشد و با رأی مخفی و یا طریقهٔ نظیر آن انجام گیرد که آزادی رأی را تأمین نماید.»

باید خاطرنشان ساخت که محتوی ماده فوق نیز در قانون اساسی افغانستان وجود دارد، ولی کیفیت اجرای آن در کشور ما عملاً به نفع یک گروه کوچک ستمگر طبقه حاکمه است. بر خلاف اعلامیه حقوق بشر و قانون اساسی افغانستان در عمل، در حیات روزمره، قدرت حاکمه در دست یک اقلیت کوچک ملت که بنام طبقه حاکمه یاد می‌شود متمرکز است، نه در دست اکثریت عظیم ملت، سؤال در اینجاست که چطور می‌توان در شرایط نظام فیودالی و اشرافی و

(ص ۴)

عضویت و ادامه آنرا به زمین نخواهد انداخت

به سلسله گذشته

اعترافات صدرآعظم و وزرای افغانستان

از بیانیه دکتور پوپل معاون اول صدارت (سابق وزیر معارف) بمناسبت افتتاح سال نو تعلیمی. (صفحه ۲۰ سالنامه افغانستان)

- «ایشان (مطلوب جوانان است – پرچم) عملاً و علماً به تنویر مردم بکوشند، باید باید خوبتر بفهمند و بفهمانن که ملت نجیب افغان همیشه با قدرت ایمان و شجاعت اخلاقی و اخلاص و صمیمیت و وطنپرستی و اتحاد فکر و عمل, مملکت را از خطرات رهانیده اند»

سؤال: این حرف‌حسابی است. ولی سؤال می‌شود که چرا هیأت حاکمه هر روز موانعی برای فعالیت‌های جوانان وطن‌پرست خلق می‌کند و نمی‌گذارد که جوانان در میان خلق بروند. از خلق بیآموزند و بخلق بیآموزانند تا ملت نجیب افغان با قدرت ایمان و با شجاعت اخلاقی و وطنپرستی و اتحاد فکر و عمل مملکت را از خطر ارتجاع، استبداد و استعمار نجات دهند؟ آیا چنین ادعای نظری با عمل و نیت درونی عناصر حاکمه متباین نیست؟ آیا خود عناصر حاکمه که اینقدر از اتحاد فکر و عمل حرف می‌زنند، خود محرک نفاق‌افگنی میان نیروهای ملی و مترقی نمی‌باشند...؟

- «پیدا شدن تفرقه و بدبینی در مملکت زاده دست‌هایست که به پیشرفت مملکت خویش خوشبین نیستند. آن‌ها مربوط به آن طبقه مردم اند که بعد از من طوفان نوح گفته از انارشی و پراگندهگی افکار به نفع خود استفاده می کنند.»

سؤال: مردم هر روز تحریک مبنی بر تفرقه و بدبینی را در میان خود احساس می‌کنند. ولی می‌پرسند که آیا این تفرقه افگنی و بد بینی زاییده استبداد و استعمار و طبقه حاکمه ارتجاعی کشور نیست؟ که بمصداق جملهٔ «تفرقه بینداز و حکومت کن » هر روز توطیه و دسیسهٔ تازهیی راه می‌اندازند و برای دوام عمر خود تا رسیدن «طوفان نوح» پراگندهگی فکری را، بغرض تأمین فوری منافع خویش ایجاد می‌نمایند و بنابر شیوه فاسد اداره و برای بقای استبداد خود باعث انارشی می‌گردند؟

در صورتیکه این سخنان انعکاس واقعیت است، پس چرا موانعی در راه تشکل اتحادیه محصلان افغانستان، اتحادیهٔ جوانان معارف، اتحادیه استادان و معلمان کشور طی یکسال ایجاد گردید؟ و یا لااقل اقدامات مقدماتی در بارهٔ وحدت عمل و ارادهٔ این ثروت‌های عظیم مردم افغانستان چرا صورت نگرفت و بخواست اکثریت قاطع محصلان پوهنتون‌ها و شاگردان اعتنایی نشد؟ و نگذاشتند که معلمان که بمثابه چشم ملت افغان اند ازین پراگندهگی فکری و تشتت عقاید نجات یابند و در یم اتحادیه جمع شوند؟

(ص۲)

مونږ دخپلواک پشتونتان په څنګ

کی سوله غوښتونکی، آزاد او مترقی پاکستان غواړو

په پښتونستان کښی د پاکستان د حکومت د ظالمانه او تشدد نه ډکی رویی په مقابل کښی د آزادی غوښتونکو مقاومت ورځ په ورځ زیاتیږی. د استبداد او ارتجاعی رژیم په مقابل مظاهرو ډیر جدی او مزمن شکل غوره کړی دیر له هری خوا نه دا ناری پورته دی چه »مور آزادی او دموکراسی غواړو!«، »باید د ایوب در رژیم کمپله ټوله شی! «او »باید په پاکستان کښی غیر ملی او غیر دموکراتیک رژیم له مینځه یوړل شی!.«

»د نشل عوامی پارتی صدر ولی خان او د دغه ګوند عمومی نایب سکرتر ښاغلی اجمل خټک او نور مشران دی ژر تر ژره خلاص شی! «له بلی خوا د پاکستان د حکومت واکوالان ددی په خای چه د پښتونستان او ۱اکستان د خلکو دغی عادلانه غوښتنی ته پاملرنه وکړی د هر با استبدادی رژیم په دود په آزادی غوښتونکو باندی ډول، ډول تورو نه روتپی د محصلینو او خلکو د مظاهرو او غونډو په مقابل له هیڅ ډول تشدد او فشار نه ځان نه ژغوری.

په آزادی غوښتونکو او رښتینو وطن پرستانو باندی لکه چه د ټولو ارتجاعی او استعماری نظامونو خصلت دی د »ماسکونوازی«، »هندو دوستی «الزام لګوی او د خپل استبدادی او ارتجاعی سیاست د کر غیږن مخ د پټولو د پاره د اسلام د دین او مسلمانی له نامه نه بده استفاده کوی او هڅه کوی چه له دغی لاری در پاکستان له بحرانی اقتصادی او سیاسی حالت نه د پاکستان د خلکو پامرنه بلی خوا ته واړوی، د پاکستان د خلکو او کاونډیو هیوادو تر منځ کرکه او بدګمانی مینځ ته راولی.

خو د پاکستان د مستبد او ارتجاعی نظام واقعی ځیره د نړۍ او پاکستان ټولو مسلمانانو ته ځرګنده شوی ده او پدی حقیقت پوهیدلی دی چه د پاکستان د حاکمه ارتجاعی قواو »اسلامیت « پرته له یوه استعماری پلان نه بل هیڅ ماهیت نلری، چه د سنتو او سیاتو د تیری کوونکو نظامی ټرونو په چوکاټ کښی په پاکستان او نوری اسلامی نړۍ کښی د ټولو ملی او مترقی نهضتونو د مخ نیوی او شنډولو په غرض اجرا کیږی.

د پاکستان مرتجعین هڅه کوی د پښتونستان له ملی نهضت څخه زمونږ ملاتړ د پاکستان له موجودیت او د پاکستان له خلکو سره د دښمنی په شکل وښئیږ.

پداسی حال کښی چه د پښتنو د ملی خپلواکی د نهضت او آزادی ملاتړ خپله ملی او بین‌المللی د پښتونستان تر څنګه د یو سوله غوښتونکی آزاد دموکراتیک او مترقی پاکستان وجود د پاکستان د خلکو او د نړۍ د دغی سیمی د سولی او ترقی د پاره مفید او حتمی بولو او د دغه شان پاکستان د مینځ ته راوستلو د پاره د پاکستان د خلکو د ټولو مبارزو په کلکه ملاتړ کوو.

بهیر

بارق شفیعی

هنر و نقش آن در زندگی

و مبـــارزه اجتـــمـــاعی

از نظرگاه جهانبینی علمی

هنر به خلق تعلق دارد و باید ریشه‌های عمیق خود را در میان توده‌های وسیع زحمتکشان بدواند. هنر برای این توده‌ها قابل درک و محبوب باشد. باید احساس، فکر و ارادهٔ این توده‌ها را متحد ساخته و آن‌ها را بدرجه بالاتری ارتقأ دهد. (...)

در اینجا نه مجال آنست که از زاویه «سیر درونی» آفرینش‌های هنری، با بینش عمیق «زیباشناسی در هنر» و از گذرگاه دقیق جریان کار هنرمند با تشریح و تحلیل مختصات فنی و دقایق بدیعی پدیده‌های هنری، وارد بحث شویم، و نه فرصت آنکه: بخلوت اندیشه‌های پر خم و پیچ هر یک از نمایندگان شعب مختلف هنر سری بزنیم، تا بدانیم دریافت شباهت‌ها در نقاشی و حجاری، مراعات موازنه‌ها مقارنه‌ها، توجه به تزیی و ایجاد شکوه و جلال در معماری، رقت احساس و دقت درک، توصیف و تصویر نمودهای زندگی در ادبیات و بالاخره ایجاد هم‌آهنگی و هارمونی در موسیقی چسان صورت می‌گیرد، و کیفیات روانی هنرمند، آنگاه که دست اندر کار خلاقیت و ایجادگری‌های هنریست، چگونه تبارز می‌کند، بلکه صرف دراینجا بر آنچه می‌توانیم پرداخت و از نظرگاه مش نشراتی پرچم (ناشر اندیشه‌های دموکراتیک خلق افغانستان) قبل از همه در خور تأمل و تحلیل می‌نماید و هم مقدمه‌یی و مدخلی برای بحث‌های مختلف هنری بشمار می‌آید، مسأله هنر و نقش آن در زندگی و مبارزه اجتماعیست، برمبنای جهانبینی علمی.

تمام بخش‌های هنری زمان ما: چه «هنر فولکلوریک» که بخشی از فرهنگ خلقی را تشکیل می‌دهد، با همه بدوی بودنش از لحاظ اصول فنی، خیال پروانه و مبهم بودنش از جهت منطق هنری و انعکاس کنایه آمیز و پر از تأکید و غلوهای خاص واقعیت (طبیعت و زندگی) در آن، که قرون بی‌شماری از سینه‌یی به سینهٔ دیگر انتقال نموده تا از دفتری به دفتر دیگر و همیشه به خلق تعلق داشته تا به هنرمند مشخص، و چه «هنر کلاسیک» که تمام اسلوب‌ها و جریانات هنری را احتوا می‌کند و بر مبنای دیرینه خلاقیت هنری و قواعد استیک پدید آمده و محصول نضج مفاهیم و استنباطات زیبا شناسی و یا استیک – کلاسیک و رشد آگاهانه منطق هنریست و ازین جهت انعکاس هرچه کامل‌تر و مطابق‌تر واقعیت عینی را بوسیله اوصاف و تصاویر هنری عمده می‌شمارد و به هنرمندان مشخصی تعلق می‌گیرد، و چه «هنر مدرن» که هنوز در نیمه دوم نخستین قرن هستی خویش بسر می‌برد و مدعی تحول کیفی عمیق در مفاهیم و استنباطات بنیادی و اساسی استیک – کلاسیک می‌باشد، گاه بمعیارهای زیباشناسی فلکلوریک توسل می‌جوید و زمانی معیارهای صرفاً ذهنی و روحی، انفرادی و حتی من درآوردی را جانشین معیارهای عینی، همه فهم و پسند همه می‌نماید و به «دید شخصی» و «یافت هنری» هنرمند تکیه می‌کند ...، همه و همه منحیث‌المجموع یکی از اشکال عمده شعور اجتماعی بشمار می‌رود.

«شعور اجتماعی عبارتست از مجموعهٔ افکار، تیوری‌ها و نظریات انسان‌ها که انعکاس زندگی اجتماعی آن‌هاست. از آن‌جایی که زندگی اجتماعی متنوع و بغرنج است، شعور اجتماعی نیز متنوع و بغرنج است. افکار سیاسی و حقوقی، اخلاق، هنر، علم فلسفه، مذهب اشکال گوناگون شعور اجتماعی می‌باشد. این اشکال هر کدام می‌آیند، تکامل می‌یابند و جهات مختلف زندگی اجتماعی را انعکاس می‌دهند، وظایف آن‌ها نیز متفاوت است.»

ایدیولوگ‌های بورژوازی پیوسته می‌کوشند نقش افکار و شعور اجتماعی را در جریان تکامل جامعه معکوس جلوه دهند. آن‌ها چناق می‌پردازند و به مردم می‌سپارند که گویا افکار تعیین کننده جریان تکامل اجتماعیست. در حالی‌که جهان‌بینی علمی بر مبنای حل صحیح مسأله اساسی فلسفه در انطباق با جامعه، بطور غیر قابل انکاری باثبات می‌رساند که: «شعور اجتماعی انسان‌ها محصول زندگانی اجتماعی آن‌هاست، ... شعور اجتماعی از مناسبات مادی و تولیدی سرچشمه می‌گیرد و موخر بر آن‌هاست. بهمین جهت منبع و منشأ افکار و نظریات را باید در زندگی اجتماعی یعنی در فعالیت مادی و تولیدی انسان‌ها جستجو کرد.

تاریخ جامعه حاکی از آن است که با تغییر زندگانی انسان‌ها و مناسبات مادی و تولیدی آن‌ها شعور آن‌ها نیز تغییر می‌پذیرد، افکار کهنه از بین می‌روند، افکار نو پدید می‌ایند که مناسب با شرایط نو و احتیاجات اجتماعی نوین می‌باشند.»

بنا بر آن هنر نیز، که یکی از اشکال انعکاس واقعیت در شعور انسان‌هاست و واقعیت زندگی را با اوصاف و تصاویر، چهره‌ها و سجیه‌ها، نکات و تشبیهات و تغییرات و یا پایندگی و آفرینندگی هنری و استفاده از مصالح مختلف

(ص ۴)

سرقت افکار ما توسط هر فرد و گروهی که با آن مبارزه نظری نکرده باشد، پیگیرانه محکوم است

از (ص اول)

اعترافات صدرآعظم ...

- «امروز ممالک کوچ زیاد از پیش معرض بخطر می‌باشند. امروز زندگی آبرومندانه‌ای‌شان در جامعه بزرگ ملل نه تنها به نظام و استقرار داخلی مربوط است، بلکه تأمین آن همکاری‌های صمیمانه بین‌المللی را که شرط بزرگ بهبود اقتصادی و سیاسی است ایجاب می‌کند. پس حیف است با داشتن این نصیب‌العین و هدف بزرگ وقت خود را به سفسطه و تلاش‌های چوکی و حق‌تلفی، برخلافیریال قال‌مقال‌های بی‌معنی، بی‌قانونی‌ها بگذرانیم.»

سؤال: این گفته درست است ولی سؤال درین جاست که چرا «آن همکاری‌های صمیمانه بین‌المللی» که «شرط بزرگ بهبود وضع اقتصادی و سیاسی» تلقی گردیده است، تخریب و نقب گذاری می‌گردد و بیشتر به همکاری‌های (!) کشورهای امپریالیستی بند- بست صورت می‌گیرد و هم چرا مقامات حاکمه افغانستان »وقت خود را به سفسطه و تلاش‌های چوکی و حق‌تلفی، بی‌قانونی‌ها «می‌گذراند؟

***

از بیانیه پیغله کبرا نورزایی حین معرفی فارغ‌التحصیلان پوهنځی طب و دوا سازی (انیس ۲۴ دلو ۱۳۴۶)

سؤال: هرگاه تحریکات و تفرقه نژادی و مذهبی را در کشور مورد بحث جداگانه قرار دهیم و باری هم تاریخ قران ۱۹ و معاصر کشور را ورق زنیم، پای این سؤال بمیان می‌آید که وقتی کشور به شکست و بدبختی مواجه گردید، آیا علت آن توطیه و دسیسه ارتجاع داخلی، بهمدستی و به نفع نیروی استعمار نبوده است؟

از (ص اول)

پیکار عادلانهٔ ما در راه ...

از ماهیت مترقی یک نظام اجتماعی، اقتصادی و سیاسی یک جامعه که امکانات نوینی را برای تکامل نیروهای تولیدی آماده می‌سازد و سریعترین رشد جامعه را تأمین می‌نماید

اکنون می‌بینیم که بر اساس تعریفات فوق کشور ما، کشوری است که در زمینه‌های تولیدی، توزیع، آهنگ رشد، حاصلدهی کار و مهارت در کار، تکنولوژی و ساینس، تعلیم و تربیه، نظم و تشکیل اجتماعی و دولتی، سواد، صحت و رفاه مادی و معنوی مردم و فرهنگ عمومی و غیره در پایین‌ترین سطح جهان قرار دارد و زنجیرهای نظام فرتوت اجتماعی، اقتصادی و سیاسی موجود در کشور بصورت وحشیانه راه رشد نیروهای تولیدی را مسدود ساخته است. به این معنی، در جامعه کنونی ما که اسیر چنگال‌های بی‌رحم مقرارت کهنه فیودالی و قبیله‌وی است، و هر روز نیروهای خشن و سیاه ارتجاعی، استبدادی و استعماری جلو هرگونه رشد و ترقی اجتماعی کشور ما را می‌گیرد و کشور را بجهت جهل و بی‌سوادی، بیماری و فقر می‌کشاند، هیچگونه امکانی وجود ندارد تا شرایط تأمین رشد و ترقی و همه‌جانبه‌یی را در جامعه بوجود آورد.

درست است که هیأت حاکمه افغانستان سیاست تبلیغاتی برای رشد اقتصادی و فرهنگی کشور دارد. ولی واقعیت هلاکت بار زندگی توده‌های عظیم خلق کشور و کندی رشد مبین این حقیقت تلخ است که سیاست‌های هیأت حاکمه افغانستان جز اغوا، فریب و کذب چیزی دیگری بوده نمی‌تواند. باید جداً خاطرنشان ساخت که این سیاست‌ها صرفاً تبلیغاتی و این «رشد و ترقی» بطی، سطحی و جزیی و ناسالم در شئون مختلف زندگی اجتماعی کشور بسیار، بسیار کمتر از آن حدیست که در دوران معاصر جهان برای تکامل سریع جامعه ما لازم است و هم بسیار، بسیار کمتر از آن امکانی است که برای رشد و ترقی و جامع کشور ما میسر است.

تجربه نظام‌های نوین و مترقی جهان نشان می‌دهد که می‌توان شرایط رشد و ترقی سریع جامعه را کی طی قرون متمادی انجام نگرفته، در دوران زندگی یک نسل آماده ساخت. ولی بکمال تأسف هیأت حاکمه افغانستان که از منافع طبقه ارتجاعی خود نماینده‌گی می‌کند و از امپریالیزم و ایدیالوژی ارتجاعی و بورژوازی تبعیت می‌نماید، تلاش می‌ورزد تا از رشد و ترقی سریع و خلاق جامعه، سقوط و زوال اجتناب‌ناپذیر طبقه خود جلوگیری نماید.

هیأت حاکمه تا آن حدی به سست شدن زنجیرهای اسارت و برده‌گی از دست و پای مردم تن در می‌دهد که بقا و منافع طبقاتی‌اش در آن متصور باشد و آنگاه مزورانه نام آن را ترقی می‌گذارد و با پررویی تبلیغ می‌نماید که «امکانات برای پیشرفت و ترقی جامعه افغانستان بیش از این وجود ندارد.(!) »

ولی علی‌رغم این ادعای دور از واقع، باسناد تیوری علمی و تجربه کشورهای مترقی و پیشرو جهان می‌توان گفت که امکانات ترقی و رشد سریع و جامع در کشور ما وسیعاً وجود دارد و افغانستان می‌تواند با نیرو و سرعت شگفت‌انگیزی فاصله چندین قرن عقب‌ماندگی را در دوران زندگی یک نسل طی کند. ولی مشروط برین که نظام کهن اجتماعی – اقتصادی و سیاسی موجود دگرگون گردد و نظام نوین و مترقی و دموکراتیک در جای آن بنشیند. زیرا تنها چنین نظام می‌تواند از منابع فراوان انسانی و طبیعی کشور سریعاً، وسیعاً و علماً بهره‌برداری نماید و کشور ما را در راه نیل به ترقی، در راه رشد سالم ملی و دموکراتیکی رهبری کند.

هیأت حاکمه ضد دموکراتیک و ضد ملی کنونی افغانستان که از جهت قدرت سیاسی و دولتی راه ترقی اجتماعی را در ده و شهر مسدود ساخته است، بزرگترین مانع رشد و ترقی جامعه ما بشمار می‌رود.

به همین جهت در شرایط کنونی، مبارزه متحدانه تمام نیروهای ملی و مترقی کشور در راه ایجاد دولت دموکراتیک و ملی، پیکار عادلانه برای ترقی جامع و سریع جامعه وظیفه مقدس هر افغان وطن‌پرست است.

رفاه عمومی:

نبرد عادلانه برای ایجاد امکانات برای ارتقأ سریع سطح رفاه زندگی خلق افغانستان اعم از کارگران، دهقانان، چوپانان، پیشه‌وران و روشنفکران هدف مقدس و اساسی ماست. یعنی تأمین حداقل شرایط لازم زندگی مرفه و با کلتور معاصر برای عموم خلق پانزده ملیونی کشور از لحاظ خوراک، پوشاک، مسکن، ادویه و شفاخانه و حفظ سلامتی مردم، سواد و مکتب، حق کار، و بهبود وضع زنان، حقوق تقاعد، افزایش عواید واقعی مردم، تهیه اجناس مورد مصرف مردم، تجدید ساختمان دهات و شهرها، کلپ‌ها، تیاتر و سینماها و فروشگاه‌ها و غیره. البته باید اظهار داشت که تحقق این آرمان‌های خلق کاریست بسیار مشکل و بصورت قطع از دست هیأت حاکمه موجود کشور برآورده شده نمی‌تواند. توجه شود! در تحت نظام کنونی افغانستان است که خلق کشور ما در آتش جهل، بیماری، بیکاری، آواره‌گی و گرسنه‌گی می‌سوزند. عاید متوسط سالانه اکثریت عظیم خلق از پایین‌ترین عواید جهان است و روز بروز فاصله بین فقر و ثروت عمیق‌تر و وسیع‌تر می‌گردد و زندگی در شهر و ده، در میان قبایل و کوچی‌ها طاقت فرساتر می‌شود. بری ریشه‌کن ساختن این زندگی جهنمی و غیرانسانی و تأمین رفاه و آسایش عمومی و با فرهنگ، باید هرچه سریع‌تر نیروهای مؤلده کشور وسیعاً رشد یابد و یک نظام عادلانه دموکراتیک ایجاد گردد.

***

تجربه ملل مترقی جهان بما می‌آموزد که هرگاه در اوضاع و احوال کنونی شرایط قبلی یعنی استقلال ملی، دموکراسی و ترقی اجتماعی واقعی استقرار و تأمین یابد، می‌توان بتأمین سریع رفاه عمومی نایل آمد. حقیقت انکارناپذیر اینست که تنها فعالیت خلاق و قهرمانانه خلق، نبرد پیگیر و عادلانه طبقات دموکراتیک

(ص ۳)

بسلسله حقوق اقتصادی و اجتماعی کارگران

آسه مائی

برخی از پرنسیپ های

اتحادیه‌های کارگری و طرح تشکیل آن‌ها

در افغانستان

قبلاً نوشتیم که اتحادیه‌های کارگری بزرگترین سازمان‌های توده‌ای کارگران می‌باشد.

این اتحادیه‌ها که بر اساس پرنسیپ صنعتی (تولیدی) تشکیل می‌گردد، در صفوف خود کارگران تمام رشته‌های اقتصاد ملی را متحد می‌سازد که شامل کارکنان امور علمی و فرهنگی، معارف و صحت عامه نیز می‌باشد.

- قبولی کارگران به عضویت در اتحادیه‌های کارگری بر پرنسیپ‌های دموکراتیک توأم با کنترول جدی (سنترالیزم دموکراتیک) استوار است.

- اشتراک در اتحادیه‌های اصناف برای کسانی که در مؤسسات صنعتی و یا مؤسسات دیگر کار می‌نمایند بدون در نظر گرفتن نژاد، اقوام، جنس و مذهب میسر است.

- حقوق و وظایف عمدهٔ اتحادیه‌های کارگری، مبنای ترکیب سازمانی آن‌ها، طرق و متودهای کار آن‌ها در اساسنامه اتحادیه‌های کارگری سرتاسری تعیین می‌گردد.

بر طبق اساسنامه اتحادیه‌های کارگری سرتاسری، هر یک از اتحادیه‌های کارگری تولیدی و حرفوی برای خود اساسنامهٔ جداگانه‌یی نیز دارد که حقوق و وظایف مختلفی را در برابر خود قرار داده و مشخصات خود را، علاوه بر شکل سازمانی اتحادیه، تعیین می‌نماید.

- یکی از اشکال دموکراتیزم در سازمان‌های اتحادیه‌ها انتقاد و انتقاد از خود می‌باشد و از آنجایی که سازمان‌های اتحادیه‌ها توسط خود کارگران اداره می‌گردد، انتقاد و انتقاد از خود موجب فعالیت موفقیت‌آمیز اتحادیه‌های کارگری و باعث استحکام و بهبود کار آن‌ها می‌گردد و نواقص و اشتباهات در کار را رفع می‌نماید.

- تصامیم در مورد مسایل عمدهٔ فعالیت سازمانی اتحادیه بر طبق اداره و رهبری دسته‌جمعی توسط تمام رهبران یک ارگان اتحادیه صورت می‌گیرد، نه توسط یکی از آن‌ها، که بدین طریق از یکطرف از تجارب، فهم و استعدادهای همهٔ آنان استفاده می‌گردد و از جانب دیگر از اشتباهات، تصادفات و تمایلات خاص یک نفر جلوگیری بعمل می‌اید، اداره دسته‌جمعی مسؤولیت شخصی را در برابر انجام یک وظیفه مشخص قرار می‌دهد.

- انتخابات متناوب و راپوردهی منظم توسط ارگان‌های اتحادیه عناصر عمدهٔ دموکراسی اتحادیه‌ای می‌باشد. با انتخابات نوبتی رهبران و استماع و بحث بر راپورهای‌شان در وقفه‌های منظم، کارگران قادر می‌شوند که از شکل کار سازمان‌های اتحادیه خود وارسی نمایند و کمک لازم را در راه بهبود آن انجام دهند. رهبران ارگان‌های اتحادیه و همچنین هیأت‌های نماینده‌گی برای اشتراک در کنفرانس‌ها و کنگره‌های اتحادیه‌ها با آرا مخفی انتخاب می‌گردند. در جریان انتخابات و هم در ضمن استماع راپورها، اعضأ اتحادیه حق دارند که کاندیدها را پیشنهاد نمایند و در برابر کاندیدهای دیگر قرار گیرند و همه آن‌ها را انتقاد نمایند.

- اتحادیه بر اساس اصل صنعتی (تولیدی) سازمان داده می‌شوند، به این معنی: تمام کسانی که در یک فابریکه کار می‌نمایند اعم از کارگران، انجنیران، مأموران و غیره به عین اتحادیهٔ کارگری تعلق می‌گیرند، نه بر اساس حرفه و پیشه.

- وظیفهٔ هر عضو اتحادیه قبل از همه تقویت و تحکیم سازمان – سندیکایی و رعایت کامل نظم تشکیلاتی است. یکی از وظایف مهم اعضای اتحادیه پرداخت حق‌العضویت است، زیرا بدون پرداخت منظم آن نگهداری و تقویت اتحادی و اجرای مرام‌های آن امکان‌پذیر نیست.

طرح تشکیل اتحادیه‌های کارگری در افغانستان

بر اساس پرنسیپ‌های اساسی فوق، اتحادیه‌های کارگری در افغانستان نیز می‌توانند بر اساس طرح ابتدایی زیرین تشکیل گردد:

ساختمان عمومی اتحادیه‌های اصناف متشکل از سازمان‌های اولیه و مقامات وسطی و عالی بوده می‌تواند.

سازمانهای اولیه:

هر اتحادیه از چندین واحد اولیه تشکیل می‌گردد که شامل کارگران فابریکه‌های جداگانه، پروژه‌های ساختمانی، معادن، مؤسسات دولتی, ورکشاپ‌های ترمیم و مراقبت، مکاتب و مؤسسات عالی جداگانه ... و غیره می‌باشد.

برای انجام فعالیت منظم و روزمره، هر سازمان اولیه اتحادیه که بیشتر از بیست عضو داشته می‌باشد، در یک جلسه عمومی کمیته رهبری و کمیسیون امور مالی را برای یک سال با رأی مخفی انتخاب می‌نماید و هر گاه تعداد اعضأ کمتر از ۲۰ نفر باشد، یک نفر سازمانده و یک نفر معاون وی برای مدت یک سال از طرف اعضأ تعیین می‌گردند. کمیته رهبری و یا سازمانده وظیفه انجام فعالیت‌های عمومی سازمان را در جریان یک سال بعهده دارند و کمیسیون امور مالی و یا معاون سازمانده وظیفه جمع‌آوری حق‌العضویت اعضأ و تنظیم امور مالی را انجام می‌دهند.

وظیفه کمیته‌های رهبری سازمان

(ص۳)

- «وزارت صحیه در راه پیشبرد اهداف عالی که بمنظور بهتر شدن امور صحی بشکل متوازن در تمام نقاط کشور روی دست دارد، مواجه بمشکلات، کمبود پرسونل، قلت سامان و لوازم می‌باشد.»

سؤال: مردم زحمتکش ولایات و روستاهای کشور سؤال می‌کنند که زمان تطبیق این «امور صحی متوازن» و رفع این مشکلات، کمبود پرسونل و قلت سامان و لوازم، این همه مرگ‌ومیر صدها هزار طفل، این همه بیماری‌های مزمن و ساری و کشنده چه وقت بسر می‌رسد؟ چه وقت دوا، داکتر و شفاخانه در دسترس‌شان قرار خواهد گرفت؟

(ادامه دارد)

اسناد شورای صلح جهانی

کمیتهٔ ریاسه شورای صلح جهانی در اوسط نومبر در لاهتی واقع فنلیند تشکیل جلسه داد تا پرابلم‌های عمدهٔ مبارزه به خاطر صلح را تحت غور و بحث قرار داده وظایف فوری را طرح نماید. در این جلسه تقریباً یکصد نفر قهرمان صلح، از چهل کشور اشتراک نمود. ما در این‌جا اسناد عمده تصویب شده در این جلسه شورای صلح جهانی را تقدیم می‌نماییم.

ویتنام: درخواست از مردم جهان

قطع بمباران جمهوری دموکراتیک ویتنام از طرف ایالات‌متحده امریکا و اشتراک جبهه آزادی‌بخش ملی در مذاکرات پاریس به مردم جهان فرصت می‌دهد که مطالبه‌شان را برای صلح تحمیل نمایند. باید این فرصت از دست داده نشود، چه نیروهای پرقدرتی در ایالات‌متحدهٔ امریکا و خارج از آن کشور فعال ساخته می‌شوند که امیدهای صلح را سبوتاژ کنند و جنگ را توسعه بخشند، لذا، ما با فوریت و ضرورت بسیار از تمام نیروهای مترقی جهان، در هر جایی که هستند، دعوت می‌نماییم تا مساعی‌شان را در پشتیبانی از مردم ویتنام و به خاطر یک صلح عادلانه تشدید نمایند.

این موفقیت از آن جهت امکان‌پذیر گردید مه مردم ویتنام چه در شما و چه در جنوب، اراده‌شان را برای اعاده استقلال و آزادی سرزمین‌شان، بهر قیمتی که بود، به اثبات رسانیدند.

در طول مدت چهارده سال گذشته ایالات‌متحدهٔ امریکا که موافقت‌نامه‌های ۱۹۵۴ ژنیو راجع به ویتنام را سبوتاژ نموده است، جنگ تجاوزکارانه‌یی را پیشبرده که باعث جنایات بی‌شماری علیه مردم گردیده است.

مردم ویتنام جنوبی و نیروهای مسلح آزادی‌بخش، برهبری جبهه آزادی ملی ویتنام جنوبی، شجاعانه جنگیدند و با پیروزی‌های پیهم خود متجاوزین امریکایی را بسوی یک موضع پاسیف جبران‌ناپذیری رانده‌اند. در شمال مردم و نیروهای مسلح جمهوری دموکراتیک ویتنام برای سال‌ها، جنگ دلیرانه و پیروزمندانه‌یی را بر ضد قوای هوایی و بحری امریکا به پیش بردند. مردم مترقی و نیروهای صلح در سراسر جهان بشمول امریکا از مردم ویتنام در مبارزه‌شان علیه جنگ تجاوزکارانه امریکا به قوت پشتیبانی کردند.

حکومت امریکا در برابر شکست‌ها و مشکلات سنگین مجبور گردیده است که بمباردمان هوایی، بحری و توپچی خود را بر تمام مناطق جمهوری دموکراتیک ویتنام قطع نماید و مذاکره با جبهه آزادی‌بخش ملی را راجع به مسایل مربوط به ویتنام جنوبی بپذیرد... این پیروزی‌های مقدماتی و همچنان برای مردم ویتنام و همچنان مردم صلحدوست و آزادی‌خواه تمام جهان اهمیت بزرگ دارد.

ولی در زمان حاضر ایالات‌متحدهٔ امریکا جنگ تجاوزکارانه‌اش را در ویتنام جنوبی توسعه می‌دهد، به اعمال تجاوزکارانه خویش بر حاکمیت و امنیت جمهوری دموکراتیک ویتنام ادامه داده، برای رسیدن به یک حل صحیح پرابلم ویتنام موانع ایجاد می‌نماید، سیاست فعلی حکومت امریکا هنوز هم تهدیدی جدی برای صلح و امنیت آسیا و جهان می‌باشد.

حکومت جمهوری دموکراتیک ویتنام و کمیته مرکزی جبهه آزادی ملی ویتنام جنوبی به تأسی از تصمیم‌شان در دفاع از حقوق ملی و حسن نیت‌شان برای حل صلح‌جویانه پرابلم ویتنام، هر یک به نوبه خود به تاریخ ۲ و ۳ نومبر ۱۹۶۸ بیانیه‌هایی صادر و موقفشان را راجع به حل سیاسی پرابلم ویتنام توضیح نمودند، حکومات کشورهای مختلف این موقف را تصویب کردند و به استقبال گرم مردم صلحدوست جهان مواجه گردید.

کمیته رییسه شورای جهانی صلح مطابق به وضعیت فوق‌الذکر در موارد ذیل اتفاق نظر دارد:

۱- باید پشتیبانی کامل از مبارزه مردم ویتنام در راه حقوق بنیادی ملی‌شان: استقلال، حاکمیت، وحدت و تمامیت ارضی ویتنام صورت گیرد.

مبارزه مردم ویتنام خدمتی بزرگی به مرام مشترک استقلال، مبارزه آن‌ها با جنبش مقاومت تمام بشریت مترقی و ملیون‌ها نفر اتباع امریکا علیه پلان‌های جنگی ایالات‌متحده یکجا شده است. این جنبش جهانی نتها از مردم دلیر ویتنام پشتیبانی می‌نمایند، بلکه از تمام بشریت علیه تهدید جنگ دفاع می‌کنند. این جنبش الهام‌بخش جوانان جهانست، که بیش از هر وقت دیگر در دفاع از صلح، استقلال ملی و ترقی بشریت فعال می‌باشند.

ما درحالی‌که بر این مطالبه برای صلح اصرار می‌ورزیم، باید اعلان خطر نماییم که ایالات‌متحدهٔ امریکا در پس پرده مذاکرات صلح پاریس حملات تبهکارانه خود را به مردم ویتنام جنوبی شدت می‌بخشد. و تهدیدات علیه جمهوری دموکراتیک ویتنام را همچنان حفظ می‌نماید.

شرایط صلح ویتنام روشن است. به تجاوز علیه ویتنام خاتمه داده شود. تمام عساکر امریکایی و خارجی از ویتنام بیرون کشیده شوند. تمام پایگاه‌های نظامی از بین برده شود. مردم ویتنام شکل حکومت خود را خود فیصله نمایند و وحدت مجدد باید توسط خود مردم هر دو منطقه بدون مداخله خارجی تعیین گردد.

این شرایط خاتمه دادن به جنگ باید با جمهوری دموکراتیک ویتنام و جبهه آزادی‌بخش ملی، که خود را بحیث نماینده راستین مردم ویتنام جنوبی به اثبات رسانیده است و به استثنای مشتی از خایینین که در خدمت امریکا هستند، از پشتیبانی تمام مردم ویتنام برخوردار می‌باشند، مورد بحث و مذاکره قرار داده شود.

هنوز که مبارزه طولانی سختی در پیش‌روست، پیروزی‌هایی که خلق قهرمان ویتنام و بشریت مترقی بدست آورده، تهدابی برای اعتماد ما برای پیروزی نهایی و صلح عادلانه می‌باشد.

ویتنام: درخواست از مردم جهان

دموکراسی، صلح و ترقی اجتماعی مردم جهان پنداشته می‌شود.

۲- باید افکار عامه جهان تجاوز دوامدار حکومت ایالات‌متحدهٔ امریکا را در ویتنام جنوبی و تهدید آن را علیه جمهوری دموکراتیک ویتنام شدیداً محکوم نماید، از مردم در کشورهای مختلف دعوت کند که به هوشیاری خود بیافزایند و مبارزشان را بخاطر خاتمه دادن جنگ تجاوزکارانه امریکا در ویتنام توسعه دهند.

۳- پشتیبانی کامل از موقف صحیح جمهوری دموکراتیک ویتنام و جبهه آزادی ملی ویتنام جنوبی راجع به حل سیاسی پرابلم ویتنام صورت گیرد.

از حکومت ایالات‌متحدهٔ امریکا تقاضا شود که به جنگ تعرضی خویش در ویتنام خاتمه دهد، بطور قطع از تمام اعمال تجاوزکارانه بر حاکمیت و امنیت جمهوری دموکراتیک ویتنام دست‌بردار شود، تمام نیروهای ایالات‌متحده و متحدین آن یکجا با مواد جنگی‌شان از ویتنام جنوبی خارج ساخته شود که مسایل داخلی‌شان را خودشان حل و فصل نمایند و باید مسأله وحدت مجدد ویتنام از طرف مردم هر دو منطقه بدون مداخله خارجی فیصله گردد.

۴- از تمام سازمان‌ها و افراد صلحدوست و عدالت‌پسند جهان دعوت شود که اشکال مختلف امداد اخلاقی، سیاسی و مادی خود را به مردم ویتنام ازدیاد بخشند.

از کنفرانس‌های وسیع مونتریال و ستاکهالم راجع به ویتنام در برج دسمبر ۱۹۶۸ و تمام فعالیت‌های دیگری که در راه صلح و استقلال ویتنام صورت می‌گیرد، پشتیبانی بعمل آید. از نهضت ضد طرح قانون نظامی و ضد سیاست ادامه جنگ ویتنام جوانان امریکایی پشتیبانی شود.

شورای جهانی صلح اطمینان کامل دارد که مردم ویتنام با تصمیم‌شان برای مبارزه به خاطر منافع ملی‌شان و با پشتیبانی فعال مردم جهان، وظیفه پر شکوه خود را بر ضد تجاوز و بغرض استقلال و آزادی اجرا خواهد کرد و بدین وسیله کمک بزرگتری را در راه حفظ صلح و سلام بشریت خواهند نمود.

(متن فیصله در باره شرق‌میانه و درخواست برای دایر شدن اسامبله جهانی به خاطر صلح در شماره آینده تقدیم می‌گردد)

درد دل مـــــــردم

تأیید یک خبر پرچم:

جریده «پرچم» خبری را راجع به سؤاستفاده هیأت خریداری «گندم خوش خرید» در دولت‌آباد بلخ، در شماره (۲۳) مورخ ۲۹ میزان ۱۳۴۷ خویش زیر عنوان «**اگر راست باشد قابل محاکمه است**» انتشار داد.

اکنون بناغلی رووف فارابی (عضو انجمن بناروالی دولت‌آباد بلخ) طی نامه‌یی که بما فرستاده‌اند، ضمن تأیید موضوع، چنین اظهار درد دل می‌نمایند:

«هیدت خریداری گندک خوش خرید دولت آبد بلخ، خریداری گندم این محل را با اشخاص صاحب نفوذ منطقه قرارداد می‌نماید و آن‌ها گندم را فی سیر ۲۷- افغانی از دهقانان زحمتکش که جهت فروش به بازار می‌آورند خریداری می‌کنند، وقتی به مقدار ۲-۳ هزار سیرگندم تهیه شد، آن را به هیأت خریداری تسلیم می‌نمایند و آنگاه هیأت مذکور گندم را فی سیر کابل ۳۵- افغانی از دولت مجرایی می‌گیرند و تفاوت این دو قیمت را با شرکای خویش تقسیم می‌نمایند. این وضع اندیشه مردم، خصوصاً جوانان روشنفکر اینگوشه کشور را بخود جلب نموده اقدامات قانونی را در زمینه جداً انتظار می‌برند.»

***

مشکل ترانسپورت در ولسوالی فرخار:

«بناغلی بتاوی» ضمن نامه مفصلی در توضیح بیدادگری‌های هیأت اداری که بهمدستی ارباب بانفوذ محلی و طبقات ستمگر بر مردم بی‌دفاع کشور، خاصه اهالی شریف و زحمتکش ولسوالی فرخار صورت می‌گیرد، در زمینه فقدان وسایل کافی ترانسپورتی برای اموال تجارتی و اهالی آن ولایت و انحصار آن بنفع یکی از صاحبان نفوذ از درد دل خویش و مردم خود چنین پرده بر می‌دارد:

«برای هفت هزار خانه علاقه‌داری ورسج ولسوالی فرخار فقط یک عراده موتر گاز، مربوط به یک تن از ارباب نفوذ محلی، که بیش از ۳۰ نفر گنجایش ندارد، مصروف کار است. درین موتر حد اکثر تا هشتاد نفر سواری بالای بار، انبار می‌شوند و بر سرک خامه بسوی سرنوشت می‌روند. چون مالک موتر متصدیان امور را «قناعت!» داده است، نه بدیگر وسایل ترانسپرتی اجازه رفت‌وآمد درین لین داده می‌شود و نه کرایهٔ ظالمانه و کمرشکن آن مورد بازخواست قرار می‌گیرد، و جالبتر از همه اینکه وقتی در اثر کمی جای و فشار راکبین رنجیدهی فریاد کشد، شدیداً مورد ضرب و شتم پسران مالک موتر قرار می‌گیرد. بنا بر آن مسافر بیچاره مجبور است فاصله تقریباً ۶۰ کیلومتر (ورسج – تالقان) را آه نکشد و وقتی به منزل رسید توان راه رفتن نداشته باشد.

عفوه کنید! این تذکر بخاطر آن نبود که توجه به باصطلاح مسؤولان (!) امور را باین‌همه خودسری‌ها و بازی‌های منفعت پرستانه با حیات مردم بیچاره این گوشه کشور جلب نماییم، زیرا ما می‌دانیم: گوش اگر گوش وی و ناله اگر ناله ماست آنچه البته بجایی نرسد فریاد است. ولی خواستم بدین وسیله صرف درد دلی با شما کرده باشم.»

(بقیه ص ۲)

برخی از پرنسیپ‌های اتحادیه‌های ...

های اولیه اتحادیه است که در مسایلی چون بهبود شرایط کار، افزایش دستمزد، تشکل و رهبری آنان در مبارزات صنفی و اقتصادی، انعقاد قراردادهای دسته‌جمعی با کارفرمایان و وارسی کامل از ایفای این قراردادها می‌باشد. (قرارداد دسته‌جمعی، قراردادی است که بین ادارهٔ یک تصدی و کمیته رهبری به نمایندگی از کارگران تصدی عقد می‌گردد که بر طبق آن هر دو جانب مکلف به انجام آن می‌باشند) هر سازمان اولیه اتحادیه بودجهٔ خود را دارد که از طریق حق‌العضویت اعضأ و اعانه‌ها تأمین می‌گردد و در موارد مختلف جهت رفع نیازمندی‌های اعضأ آن بمصرف می‌رسد.

مقامات وسطی اتحادیه‌ها

هر یک از اتحادیه‌های اصناف دارای مقامات رهبری شهری، ولسوالی و ولایتی خود بوده می‌تواند. بدین معنی که هرگاه در یک شهر، ولسوالی و ولایت چندین سازمان اولیه مربوط یک اتحادیه صنفی موجود باشد، توسط کنفرانس تمام سازمان‌های اولیه اتحادیه مربوطه، کمیته شهر و یا ولسوالی و کمیته ولایتی اتحادیه برای دو سال انتخاب می‌گردد که هیأت رهبری اتحادیه را در محل تشکیل می‌دهد و در برابر اتحادیهٔ مربوطه خود مسؤولیت دارد از طرف آن به شکل رهبری عمومی اداره می‌گردد. در عین زمان در شهرهای بزرگ یا مراکز کارگری رهبری افقی به نام جرگه شهر یا ولایات نیز می‌تواند بوجود بیاید. جرگه شهر و یا ولایت نیز می‌تواند بوجود بیاید. جرگه شهر و یا ولایت عبارت از رهبری جمعی تمام سازمان‌های اتحادیه‌ای آن شهر یا ولایت است که در اثر کنفرانس سازمان‌های اتحادیه‌ای مربوطه بوجود می‌اید و یا از هر اتحادیه نماینده فرستاده می‌شود و جرگه شهر و یا ولایت تشکیل می‌گردد، این جرگه در موقع اعتصابات و تظاهرات و مبارزات جمعی برای افزایش دستمزد، تقلیل ساعات کار و غیره نهضت کارگران، اصناف، جوانان و غیره را اداره و رهبری می‌نمایند. بنابراین نهضت سندیکای کارگری دارای رهبری عمومی و افقی است که مکمل یکدیگر اند. در قسمت مبارزات اختصاصی هیأت‌های رهبری اتحادیه‌ها در محل مربوط صلاحیت دارند.

مقامات عالی اتحادیه‌های اصناف:

در افغانستان ممکن است چندین اتحادیهٔ صنفی مستقل تشکیل گردد که هر یک برای خود مرکز و هسته رهبری و اساسنامه جداگانه داشته باشد که درین صورت هیأت رهبری هر یک از اتحادیه‌ها که می‌توان آن را »کمیته مرکزی «اتحادیه نام گذاشت، برای سه سال از طرف کنگره اتحادیه که متشکل از نماینده‌گان کمیته‌های ولایتی اتحادیه می‌باشد و پس از هر سه سال دایر می‌گردد انتخاب کرد که بدین ترتیب کمیته‌های مرکزی اتحادیه‌های صنفی کارگری بطور کلی به مسایل مربوط به همان صنف رسیده‌گی می‌نماید، مانند مسایل دستمزد، ساعات کار، حفاظت در موقع کار، اجرای کامل قانون کار و بیمه‌های اجتماعی، رهبری اعتصابات و مبارزات صنفی و نظارت و بازرسی از اوضاع عمومی و صنفی کارگران و غیره.

به عقیده ما در شرایط کنونی ممکن است اتحادیه‌های زیرین در افغانستان تشکیل گردیده و تمام کارگران، زحمتکشان و روشنفکران کشور در آن‌ها جمع گردند:

- اتحادیهٔ کارگران نفت و گاز و صنایع کیمیاوی.
- اتحادیهٔ کارگران برق.
- اتحادیهٔ کارگران بافنده‌گی، البسه و پاپوش.
- اتحادیهٔ کارگران زراعتی.
- اتحادیهٔ کارگران ساختمانی و صنایع مواد تعمیراتی.
- اتحادیهٔ کارگران مواصلاتی و ترانسپورت.
- اتحادیهٔ کارگران معادن.
- اتحادیهٔ کارگران صنایع مواد غذایی، سیلوها و نانوایی‌ها.
- اتحادیهٔ کارگران صنایع فلزی و ورکشاپ‌ها.
- اتحادیهٔ کارگران مطابع.
- اتحادیهٔ کارگران صنایع‌دستی و پیشه‌وران.
- اتحادیهٔ کارگران بلدیه‌ها و خدمات اجتماعی (نظیر روفتگران، سلمانی‌ها، حمامی‌ها، و دوبی‌ها و غیره)
- اتحادیهٔ حمالان.
- اتحادیهٔ دوکتوران و کارکنان امور صحی.
- اتحادیهٔ کارکنان امور عرفانی و فرهنگی.
- اتحادیه مأموران دولتی.
- اتحادیهٔ کارگران و مأموران بانک‌ها و مؤسسات تجارتی و گمرکات.
- اتحادیهٔ محصلان و جوانان.
- اتحادیهٔ مطبوعاتی‌ها و روزنامه‌نگاران.
- اتحادیهٔ زنان.

تعداد بیشتر این اتحادیه‌ها پس از آن که سازمان‌های خود را تشکیل و تنظیم نمایند و با اعزام نماینده‌های مختار و منتخب خود کنگره کارگری سرتاسر کشور را تشکیل می‌دهند که کنگره کارگری سرتاسری عالی‌ترین مقام اتحادیه‌های اصناف کشور خواهد بود. کنگره ممکن هر چهار سال یکبار تشکیل گردد و پس از بررسی و حل کلی‌ترین مسایل کارگری و صنفی هیأت اجرایی را انتخاب خواهند کرد و این هیأت که آن را می‌توان »جرگه متحدهٔ مرکزی، اتحادیه‌های کارگری افغانستان «نامید، در فواصل دو کنگره سرتاسری، امور کارگری و نهضت سندیکایی کشور را اداره خواهد کرد.

جرگهٔ متحده مرکزی اتحادیه‌های کارگری افغانستان دارای اساسنامه خود بوده می‌تواند.

شیوه کار در اتحادیه‌های کارگری:

تجاربی را که اتحادیه‌های کارگری در طول مبارزات خود در کشورهای مختلف بدست آورده‌اند، نشان می‌دهد که بهترین شیوه کار باید شامل نکات زیرین باشد:

- در کار اتحادیه و تربیت کارگران قبل از همه باید روش اقناع در پیش گرفته شود.
- پیگیری و پشتکار و روابط مستقیم و همیشه‌گی با توده‌های زحمتکش مطمع نظر باشد.
- احتیاجات، دشواری‌ها و خواست‌های اعضای اتحادیه و همه زحمتکشان کشور درک گردد.
- اعتماد طبقه کارگر و همه زحمتکشان از طریق پاسخ به مطالبات آنان و کوشش در راه اجرای خواست‌های‌شان، جلب گردد.
- در اجرای تصمیمات مقامات اتحادیه‌ها بازرسی و وارسی دایم صورت گیرد و علیه کاغذبازی و بیروکراسی مبارزه بعمل آید.
- رهبران اتحادیه‌های کارگری باید به نامه‌ها، درخواست‌ها و شکایات کارگران رسیده‌گی کنند و تقاضای معقول و ممکن اعضای اتحادیه را برآورده سازند.

در بین نکات بالا مهمتر از همه روش اقناع کارگران و زحمتکشان و رابطه دایم و پیگیر با توده‌های عظیم دهقانان و سایر زحمتکشان و اقشار دموکراتیک خلق است.

از (ص ۲)

پیکار عادلانه ما ...

و مبارزات دلیرانه و متحدانه احزاب ملی و مترقی و نیروهای وطن‌پرست می‌تواند ضامن تجدید حیات جامعه و موجب آوردن تغییرات مترقی و تحول بنیادی و اساسی در جامعه گردد.

بهر اندازه‌یی که فعالیت و مبارزه این نیروها آگاهانه، متشکل، قاطع و موثر و متحد باشد و هر قدر که بیشتر توده‌های وسیع خلق را دربر گیرد بهمان اندازه رشد و ترقی اجتماعی سریع، جامع و اساسی خواهد بود.

استنباط مترقی علمی از ترقی اجتماعی و رفاه، سلاح نیرومند و قاطع خلق کارگر دورنمای تابناک و روشنی را نشان می‌دهد و در مبارزه‌اش برای ساختمان یک جامعه نوین و مترقی، الهام‌بخش نبرد نجات‌بخش اجتماعی و ملی است.

از اینجاست که همه نیروهای نجیب وطن‌پرست و ترقی‌خواه که واقعاً به نیکبختی و ترقی افغانستان عشق و علاقه دارند، باید در راه هدف‌های عالیه پنجگانه صلح، استقلال، دموکراسی ترقی اجتماعی و رفاه عمومی خلق افغانستان محبوب ما، در یک جبهه وسیع متحد وطن پدری ما، در یک جبهه متحد و دموکراتیک و ملی، در یک جبهه ضد دشمنان خلق افغانستان یعنی در جبهه خلق افغانستان مبارزات رهایی‌بخش و والای خود را متحدانه و شریفانه به پیش ببرند.

هیچ نیروی ملی و مترقی، جز نیروهای ارتجاع سیاه داخلی و امپریالیزم و هواداران برده‌صفت داخلی آن نمی‌تواند از حقانیت این اهداف دموکراتیک و عادلانه انکار کند.

ما ایمان راسخ داریم که بهر شکل و صورتی که باشد خلق رنجدیده افغانستان راه خود را بسوی آزادی، ترقی و رفاه می‌گشاید. زیرا این راه طبیعی خلق‌های رنجدیده است!

بازنشر از آرشیف انترنتی پرچم

پرچم

د افغانستان د خلک دموکراتیک ګوند ارګان خپروونکی

۱۶ جدی ۱۳۴۷

فقر و بیکاری

در شهر کابل

شهر کابل که پایتخت کشور است، باصطلاح پیشرفته‌ترین نقطه افغانستان بشمار می‌رود، زیرا در رشد ناکافی و ناموزون اقتصاد و فرهنگ کشور قسمت اعظم مراکز فرهنگی و اجتماعی، فعالیت‌ها و تشبثات اقتصادی و سرمایه‌گذاری‌ها، علاوه بر ادارات دولتی درین شهر متمرکز شده است.

شهر کابل که به اصطلاح بزرگترین و زیباترین شهر کشور است و در میان شهرهای دیگر مملکت باز هم چون «ستاره می‌درخشد» فیصدی بزرگ اهالی آن به بدترین وجهی با فقر، بدبختی و بیکاری دست به گریبانند. جاده‌ها، خیابان‌ها، کوچه‌ها و پس کوچه‌های این شهر مظهر بزرگترین تضادهای اجتماعی است.

بیکاری مزمن و روزافزون یکی از امراض بدبختی آور این شهر است، از یکطرف نفوس اضافی دهات برای پیدا نمودن نان و گریز از فقر و گرسنگی، بسوی شهرها و بالأخص شهر کابل رو می‌آورند، که دستگاه‌های صنعتی و ساختمانی ... و فعالیت‌های اقتصادی محدود کابل هرگز قادر به جذب این سیل بیکاران نبوده است. آن‌ها که به آرزوی رهایی از چنگال بی‌رحم فقر درین جا می‌رسند همه درهای امید را بروی خویش بسته می‌یابند. از طرف دیگر کابل نیز مانند دهات نفوس اضافی خود را که در نتیجهٔ پروسه عدم هم‌آهنگی میان رشد و ازدیاد نفوس ایجاد می‌گردد، به این گروه بیکاران می‌افزاید و هم تعداد زیادی از پیشه‌وران و کسبه ورشکست گردیده و عده‌یی دیگری از مأموران پایین رتبه و کارگران که به نام‌های مختلف (اضافه بست، اخراج و غیره) از ادارات و فابریکات بیرون می‌ریزند به این گروه اضافه می‌شوند، هر دیدهٔ بینایی می‌تواند ناظر در بدری این سپاه بیکاران باشد که اکنون پی دریافت کار سرگردانند.

در قسمت‌های دهمزنگ، پل خشتی، شهرآرا و غیره جاهایی که مراکز عرضه کارهای تعمیراتی است هزاران نفر کارگر ماهر و غیر ماهر ساختمانی از صبح خیلی زود تا نیمه‌های روز به انتظار دریافت کار می‌نشینند و فقط عدهٔ بسیار قلیل و »خوشبخت «آن‌ها می‌توانند کاری بیابند و مزد ناچیزی بدست آورند و دیگران با دست‌های خالی و شکم‌های گرسنه باز می‌گردند.

خلاصه این که در شهر کابل عرضهٔ کار به مقیاس وحشت‌آوری بر تقاضا فزونی دارد و این امر زمینه بسیار مساعدی را برای سؤاستفاده‌های فراوان استثمارگران، به زیان کارگران و طبقات پایین جامعه به وجود آورده است.

دامنه فقر هر روز گسترش بیشتر می‌یابد، چنگال فقر تنها گلوی هزاران کارگر زحمتکش بی‌کار شهر را نمی‌فشارد، بلکه اکثریت بزرگ اهالی شامل کار آن نیز به علت عواید ناچیز و ثابت خویش در برابر نوسانات قیم و صعود ناسالم آن قادر به تأمین حداقل وسایل زندگی نیستند.

مؤجز اینکه اهالی شهر کابل مانند مردم سراسر مملکت در چنگال فقر، بی‌کاری، بی‌خانگی و صدها فلاکت دیگر گرفتاراند که علت اصلی این همه بدبختی وجود نظام فرتوت اجتماعی – اقتصادی فیودالی در کشور می‌باشد.

(ب، ر)

کارگران ساختمانی انکشاف وادی

ننگرهار برای رفع مشکلات صنفی خویش

دست به اعتصاب زدند.

اطلاع می‌دهند که روز چهارشنبه ۲۸ قوس (۳۰۰) نفر کارگر مدیریت ساختمانی آمریت اول ریاست انکشاف وادی ننگرهار دست به اعتصاب یک روزه زدند و مظاهره کنان به طرف مرکز ریاست حرکت کردند، تا خواست‌های قانونی خویش را به رییس پروژه ارایه کنند. ولی وی بدون اینکه جواب قناعت‌بخشی در برابر مطالبت قانونی کارگران بدهد، اداره را ترک گفت و این امر موجب شد تا به روز (۴) جدی کارگران موصوف بار دیگر دست به اعتصاب بزنند. ولی متأسفانه باز هم به خواست‌های ایشان با بی‌اعتنایی برخورد گردیده و هیأتی به غرض تهدید و تحت فشار قرار دادن کارگران تعیین شد. معهذا کارگران وطن‌پرست کانال در دفاع از حقوق صنفی خود استواری نشان داده و اعلام کردند: تا در مورد مطالبات قانونی آنان پاسخ مثبت ارایه نگردد به اعتصابات خود ادامه دهند.

خواست‌های عمده کارگران در رفع مشکلات آتی خلاصه می‌شود:

- معاشات ایشان در اخیر هر ماه تادیه نمی‌گردد.

- بیمه صحی وجود ندارد. درحالی‌که یک مقدار پول از معاش آن‌ها وضع می‌گردد.

- یک مقدار پولی که بنام تقاعد از معاش کارگران وضع می‌گردد، در پایان قرارداد برای ایشان مسترد نمی‌شود.

- وسایل انتقال کارگران تا ساحه کار و بازگشت وجود ندارد.

- در مورد رخصتی‌های قانونی کارگران برخورد درست صورت نمی‌گیرد.

- وضع اعاشه کارگران قناعت‌بخش نیست.

- درجه کارگران مطابق به استحقاق داده نمی‌شود.

- برخورد آمرین در برابر کارگران درشت و خشن است.

نور و تاریکی

در ژرفای مخوف ظلمت، آنجا که پهنه پیکرانه هستی خلق، جولانگاه سمند هوس‌های پاسداران ظلمت است، در خراب آباد سیهی که از سنگ سنگ خونین آن فریاد ضجه‌ها و ناله‌های هزاران زندگی بربادرفته، هزاران امید در خاک گشته به آسمانبلند است.

آری! در ژرفای همین تاریکی، نطفه نور در تکوین است، و تاریخ آبستن این نور زایی.

ولی پاسداران که از نور بخاطر حقیقت روشن آن متنفرند که آن را بر ملاگر نقش‌های زشت خویش می‌پندارند، مذبوحانه تلاش دارند نطفه نور را، نطفه فرزند برومند زمان را در دل تاریخ خفه کنند. و این، آغازگاه مهیب نبرد است: نبرد نور و تاریکی، نبرد کهنه و نو، نبرد حق و باطل.

و تو، هموطن من، برادرمن! که پای هر دویمان در سلسه یک زنجیر در بند است، بیا در حماسه شگفت این »نورزایی کبیر «سهیم باشیم.

بیا هر جا که ظلمت است، نور را برافروزانیم – گسترش دهیم و آم شعله‌های پنهانی خشم را به عصیان در آوریم.

هموطن من! بیا شو، حماسه سترگ شکست سکوت دیرپا را برا انگیزانیم و طنین فریادهای عصیانگر خود را در خلال امواج خروشان سرکش آمو – بر فراز قله‌های مغرور هندوکو – در دامن صخره‌های خونین خیبر – در بیکران ریگستان‌های تف زدهٔ نیمروز و همآواز زمزمه‌های حماسه آفرین امواج پر تپش هریوا، به جولان در آوریم.

برادر من! تک تک قطره‌ها را بهم آریم، آن را در یک مسیر به جریان در آوریم، و چونان سیلی بنیان‌کن به جلو تازیم. چه غرور آفرین است چون سیل – خروشیدن – جهیدن و پیشتازیدن، و چه ننگین و شرم آورست، با درک مسیر واحد، گرد خود گشتن – در خود پیچیدن و دشمن مشترک را فراموش کردن.

هموطن راه ما روشن است، »پرچم «درخشان آرمان‌های خلق، چون شرافت زندگی ما، زینت‌بخش دوش ما و روشنگر راه ماست.

برنده‌ترین سلاح در نبرد ایمان ماست: ایمان به خلق، ایمان به جوشش خلل‌ناپذیر، ایمان به هدف، ایمان به پیروزی – ایمان به فردای درخشانی که همه برای رسیدن به آن، با غول شب در نبردیم خواه ناخواه پرتو گرم خورشید صبح فردای انسانی را برگونه‌های خویش احساس خواهیم کرد، زیرا:

نور در همه حال، در همه جا بر ظلمت غلبه پدیر است، همان‌طور که هر چیز نو، کهنه را ثبت زباله‌دان تاریخ می‌کند.

این، ایمان تزلزل ناپذیر ماست.

(د.ک)

عمر فیض - اهدایه انشایی که در پرچم نشر شده را برایم بخشیده اند

از (ص اول)

درباره اعلامیه حقوق ...

بیروکراسی ملاکی و بورژوازی تجاری دلال وابسته به امپریالیزم از »تساوی شرایط «سخن زد و با تساوی حقوق در اداره عمومی کشور خود شرکت کرد و بمشاغل عمومی کشور خود نایل آمد؟

سؤال جدی دیگر در زمینه ماده فوق اینست که: در شرایط نظام کنونی که تمام قدرت‌های سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی در دست یک طبقه حاکمه مرتجع و ماهیتاً مستبد قرار دارد، پس عملاً چطور می‌تواند اراده مردم حکومت کند؟

مردم کشور ما که هر روز در زیر چنگال مرتجعین و متنفذین دست و پا می‌زند، چگونه می‌تواند اراده آزاد خود را بوسیله انتخابات ابراز دارد؟ آیا هم‌اکنون عملاً جناح دست راستی و مقامات حاکمه مرتجع، و دستگاه‌های جاسوسی آن‌ها بشیوه سی آی دی و سی آی ای، بشیوه بنا پارتیزم و یا واضح‌تر بشیوه استبداد قرون اوسطایی، شروع به تهدید و تخویف نکرده‌اند؟ تا در انتخابات دوره سیزدهم شوری و انتخابات بناروالی‌ها، جرگه‌های ولایتی اراده آزاد مردم را سلب نمایند و جلو شرکت بهترین و صدیق‌ترین فرزندان خلق را، شریف‌ترین وطن‌پرستان و نیروهای فداکار مترقی و ملی و دموکراتیک را مسدود سازند و به نحوی از انحا علیه آنان توطیه و دسیسه نمایند و حتی دسیسه ترور و مرگ آنان را بچینند. هم اکنون در جناح دست راستی محافل حاکمه ارتجاعی مطرح است که اعضای موجود فراکسیون دموکراتیک خلق افغانستان را در شوری، بعد از ختم »مصونیت پارلمانی «علی‌الرغم ماده پنجاه و یکم قانون اساسی افغانستان و ماده فوق اعلامیه حقوق بشر در شبکه‌ای از توطیه‌ها و دسایس وحشتناکی قرار دهند، زیرا فراکسیون دموکراتیک خلق افغانستان در شوری مطابق ماده چهل و یکم قانون اساسی از اراده مردم افغانستان نمایندگی کرده‌اند. دسیسه ترور اعضای فراکسیون دموکراتیک خلق افغانستان در جریان اجلاس شوری بتاریخ ۸ قوس ۱۳۴۵ مؤید این ادعای ماست.

سؤال در اینجاست که پس چطور می‌توان در شرایط نظام کنونی سیاسی، اقتصادی و اجتماعی مطابق به ماده بیست و یکم فوق‌الذکر اعلامیه حقوق بشر و ماده چهل و یکم قانون اساسی افغانستان که می‌گوید: »شوری افغانستان مظهر اراده مردم آنست و از قاتبه ملت نمایندگی می‌کند.

مردم افغانستان به توسط شوری در حیات سیاسی مملکت سهم می‌گیرند.

هر عضو شوری درحالی‌که از یک حوزه معیینی انتخاب شده در موقع اظهار رأی مصالح عمومی افغانستان را مدار قضاوت خود قرار می‌دهد.«

»اراده مردم «و از اینکه »حاکمیت ملی در افغانستان به ملت تعلق دارد ... «از ماده اول (قانون اساسی) حرفی در میان آورد؟

- مواد ۲۲، ۲۳، ۲۴، ۲۵ و ۲۶ اعلامیه حقوق بشر بیان‌کننده حق و آزادی افراد جامعه بقرار ذیل می‌باشد: حق امنیت اجتماعی، حق کار، آزادی انتخاب شغل، حق حمایت در مقابل بیکاری، حق اجرت (مزد) مساوی در مقابل کار مساوی، حق مزد رضایت‌بخش که زندگی او و خانواده‌اش را موافق شئون انسانی تأمین کند. حق تشکیل اتحادیه‌های صنفی، حق تأمین زندگی در صورت بیکاری، بیماری، معلولی، پیری، حق استراحت و تفریح و مرخصی با معاش، حق کمک و حمایت مخصوص مادر و اولادهایش، حق تحصیل مجانی در مکاتب ابتدایی و اساسی، تعمیم آموزش حرفه‌ای حق تحصیلات عالی به تناسب استعداد، تنظیم پروگرام درسی به نحوی که احترام حقوق و آزادی‌های بشری را تقویت کند، دوستی بین ملل و حفظ صلح را تسهیل نماید.

بکمال تأسف باید اعلان داشت که هیچیک از این حقوق و آزادی‌های بشری عملاً در افغانستان وجود ندارد. اخراج صدها و بیکاری ده‌ها هزار کارگر ماهر و نیمه ماهر بدون دریافت جزیی ترین کمک، وجود ملیون‌ها انسان کشور که فاقد کار تولیدی و ثمربخش‌اند، استثمار کودکان، زنان، محرومیت ۸۵/۵ – فیصد اطفال از رفتن به مکاتب ابتدایی و اساسی، سرگردانی ده‌ها هزار فارغ‌التحصیل‌های صنوف ٦ و ۹ و ۱۲ در پشت دستگاه اداری دولت و در لیسه‌ها و پوهنتون، ممانعت کارگران، مأموران، محصلان و غیره صنوف برای تشکیل اتحادیه‌ها ... و غیره و غیره همه مؤید این حقیقت است که در افغانستان نه تنها مواد اعلامیه حقوق بشر مورد تطبیق قرار نمی‌گیرد، بلکه قانون اساسی کشور و ابتدایی ترین حقوق انسانی نیز پایمال می‌گردد.

سؤال می‌شود که چرا مقامات حاکمه کشور بکدام جرأت و برای کدام دلیل مشهود احترام به حقوق بشر را ادا می‌نمایند؟ مگر هر روز فریاد اعتراض خلق افغانستان بلند نیست؟ این‌ها همه سؤال‌هایی است که خلق افغانستان خود در جریان نبرد عادلانه آزادی‌بخش ملی و اجتماعی آن‌ها را حل خواهد کرد و پرچمداران دموکراتیک خلق افغانستان به عنوان نیروی مسؤول و پیشآهنگ از دردها و خواست‌های خلق خود دلیرانی ترجمانی و دفاع خواهد نمود و تبلیغات کاذب و عوامفریبانه هیأت حاکمهٔ افغانستان که کاه را کوه نشان می‌دهد و افکار عامه مردم کشور ما و جهان را از توجه به واقعیت‌های تلخ زندگی منحرف می‌سازد و صرف در نظر حرف از احترام به حقوق بشر می‌زند، افشا خواهد کرد.

«دوکتور اناهیتا»

از (ص دوم)

هنر و نقش آن در زندگی ...

فنی بخش‌های مخصوص خویش هرچه کامل‌تر، رساتر و گیراتر منعکس می‌سازد، نمی‌توان با جریان تکامل مناسبات مادی و تولیدی جامعه ارتباط ناگسستنی نداشته باشد و با تغییر و بالندگی و تکامل زندگی اجتماعی تغییر نپذیرد. هستی هنرهای گوناگون مانند حجاری، معماری، نقاشی، سینما، تیاتر، موسیقی و ادبیات در نتیجهٔ وجود تنوع در پدیده‌ها و حوادث واقعیت و تفاوت شیوه‌های انعکاس آن‌ها در آثار هنری، از شواهد برجستهٔ این مدعاست.

برادران همزاد علم، فلسفه و هنر هر سه برای شناخت واقعیت خدمت می‌کند. اما هنر مانند علم واقعیت را در مفاهیم انعکاس نمی‌دهد و بشیوه انتزاع و تعمیم متوسل نمی‌شود و مانند فلسفه به تعمیم نتایج علوم نمی‌پردازد، بلکه واقعیت را بشکلی که با احساس یافته شود، بشکل نمونه‌های مشخص و تیپیک هنری انعکاس می‌دهد، که خود نوعی تعمیم بشمار می‌رود. در نمونه‌های هنری خصوصیت‌های کلی و ماهوی واقعیت تجلی می‌کند که این خصوصیت‌ها بوسیله خصوصیات فردی تصویر هنری روشن‌تر، گویاتر و محسوس‌تر از آب در می‌آید و بهمان پیمانه هم قدرت کشش و تأثیر آن قوی‌تر است.

مولود زیبای هنر که یکی از نخستین فرزندان مادر گرامی خویش جامعهٔ بشریست، از پستان کار و زحمت انسان، این دایهٔ پر فیض و مهربان شیر خورده و از آنگاه که به حرکت افتاده است، گاهی به پیش، وقتی هنگام و زمانی هم به دنبال او راه پیچ در پیچ تکامل را تا زمان پرآشوب ما پیموده است و هرگز رابطه خود را با آفرینندهٔ خیش (جامعه) و فعالیت‌های او در جریان کارهای مادی و تولیدی وی قطع نکرده است، البته با این تفاوت که در آغاز مستقیماً با فعالیت‌های روزانه انسان درآمیخته بود، ولی اکنون بیشتر غیرمستقیم و با واسطه با او دست اندر کار حرکت و تکامل است. اگر در جریان این رابطه، بتواند بدرستی از عهده انجام وظیفه‌اش، یعنی نمایش و تمثیل واقعیت در برابر او پیروزمندانه بدر آید، مایه آسایش فکر و روان و الهام‌بخش کار و فعالیت وی خواهد بود.

(باقیدارد)

سقوط مرگبار و تأسف‌آور طیاره بوئنگ ۷۲۷ آریانا در لندن

آخرین خبر می‌رساند که طیاره جت بوئنگ ۷۲۷ شرکت هوایی آریانا ساعت ٦٬۱۰ – روز ۱۵ جدی در اثر تصادم با یکی از عمارات نزدیک میدان هوایی لندن منفجر گردید و از جمله ٦۷ نفر سرنشینان آن صرف ۱۵ نفر از مرگ آنی نجات یافته است.

این طیاره چندی قبل بقیمت گزاف یعنی بیشتر از ۷ ملیون دالر که اضافه از پنصدملیون افغانی می‌شود، علی‌رغم ضعف بنیه مالی کشور، در اثر تمایل شرکت هوایی پان امریکن از ایالات‌متحده امریکا خریداری شده بود.

حادثه وقتی صورت گرفته بود که میدان هوایی لندن را دمهٔ عظیمی فراگرفته بود. معمولاً در چنین مواقع رهنمایی ترافیک میدان و ترتیبات تخنیکی داخل طیاره وسیله‌ایست که طیاره را از تصادمات و سقوط نجات می‌دهد. اما این معلوم نیست که این حادثه در اثر غفلت موظفین میدان هوایی لندن صورت گرفته و یا عوامل دیگری.

بهمه حال سقوط طیارهٔ بوئنگ (صرف نظر ازین که تاکنون این نوع طیارات قربانی‌های فراوانی در گوشه و کنار مختلف جهان بر سرنشینان خود تحمیل کرده است) از لحاظ تلفات انسانی قابل تأثر عمیق بوده و خسارهٔ مالی آن بملاحظه ضعف شدید اقتصاد ناتوان کشور، مایه تأسف می‌باشد.

پرچم

دامتیاز خاوند او مسؤول مدیر: سلیمان لایق

پته: زرلښت ماکیت محمد جانخان واټ

د تیلفون لمبر: ۲۳۱٦۴

د یوی ګنی بیه ۵۰/۲، افغانی

تایپ و ویرایش جدید: عمر فیض

مطبعه دولتی